

Sygn. akt V CSK 337/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa W. K.

przeciwko (...) Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 maja 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się

wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja powoda powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się do stwierdzenia, że istnieje potrzeba wykładni przepisów OWU., budzących poważne wątpliwości w zakresie przyjęcia, kogo obciąża ryzyko nieprawidłowego ustalenia wartości samochodu i sumy ubezpieczeniowej - ubezpieczyciela czy ubezpieczonego.

Odnosząc się do przesłanki potrzeby wykładni wskazać należy, że sam brak orzecznictwa Sądu Najwyższego odnośnie do danego przepisu nie stanowi wystarczającej przyczyny uznania, że zachodzi konieczność jego wykładni.

Przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne. Przedstawione wątpliwości nie uwzględniają istoty rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, który przyjął, że ubezpieczyciel nie sprawdził stanu samochodu w dacie zawarcia umowy kontynuującej umowę poprzednią a pracownik nie mógł powziąć wiadomości o szkodzie, która zmniejszyła wartość samochodu miesiąc wcześniej, bo postępowanie nie było jeszcze zakończone. Wziął jednak pod uwagę także zachowanie powoda, który nie mógł zlikwidować szkody równej ponad 178 000 zł i nie poinformował ubezpieczyciela o istotnie zmienionym stanie samochodu oraz żądał pełnej kwoty ubezpieczenia za samochód, który w postaci zgłoszonej nie istniał. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły zasady współżycia społecznego określone w art. 58 § 2 k.c. a nie kwestia wadliwej wykładni przepisów OWU.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku nie pozwala na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono z uwagi na to, że odpowiedź na skargę kasacyjną nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

ke